

enkelt universitet, som reelt var et privat universitet?

Så vil jeg gerne vende blikket lidt mod symbolpolitik og trække et enkelt eksempel frem på, at man kan blive sin egen fjende. Det er spørgsmålet om en af tidslerne fra skattereformen, nemlig fedtskatterne. Man har i skattereformen indført et par tidslere, som reelt set er et forsøg på at hæve en grøn fane, men reelt kommer man til at nedlægge virksomheder, især ude i marginaliserede områder. F.eks. er der en margarinefabrik i Thisted, som kommer til at blive sådan et eksempel. Regeringen bør, synes vi, og det vil jeg slutte af med, overveje kraftigt, om man ikke skal finde en lidt bedre balance mellem det grønne, det progressive, det reformorienterede og så det, som man vil tvinge ned over hovedet på de folk, som prøver at få deres virksomheder til at fungere i dagligdagen.

Summa summarum: Vi ser frem til et godt samarbejde med den nye statsminister. Vi har stor tillid til, at det er en statsminister, som vil sørge for, at der bliver lidt højere til loftet i den politiske debat, at det er o.k. at være uenige, og at vi så hen ad vejen finder fælles løsninger.

Kl. 16:46

Formanden:

Tak til hr. Anders Samuelsen. Der er ikke ønske om korte bemærkninger. Så er næste ordfører hr. Lars-Emil Johansen.

Kl. 16:47

(Ordfører)

Lars-Emil Johansen (SIU):

Også Grønland byder den nye statsminister velkommen, og vi nærer særlige forhåbninger til den nye statsminister – ikke så meget på grund af statsministerens valg af politiske partnere som på grund af hans valg af privat partner. Vi er overbeviste om, at det tegner godt for det fremtidige samarbejde. Det samme er vi på grund af den korte, men helt klare udmelding i statsministerens redegørelse, som omhandlede Grønland, nemlig:

»Vi skal have vedtaget lovgivningen om Grønlands selvstyre.«

Hermed fortsætter den politik, som statsministerens forgænger fastlagde med nedsættelsen af en selvstyrekommission og med sit klare krav om, at fremtidens grundlag for forholdet mellem Grønland og Danmark skulle hvile på folkeretten.

Jeg vil ikke undlade at understrege, at der med den nye selvstyrelov for Grønland endelig – med den nye statsministers egne ord – er »byg-

get bro mellem frihed og fællesskab« mellem Grønland og Danmark. At begge parter også i den sammenhæng får både dynamik og tryghed retur, er der ingen tvivl om.

Fællesskabet mellem vore to nationer skal bestå, men det skal udvikles på baggrund af frivillighed og fælles forståelse – forståelse for hinandens forskelligheder, såvel kulturelt som samfundsmæssigt, og forståelse for, at Grønland nu uafviseligt er på vej mod selvstændighed, mod en selvstændig nations dannelse. Selvstyreloven er et fremragende fundament for et sådant fremtidigt fællesskab mellem Grønland og Danmark.

Statsministeren nævnte senere i sin tale regeringens ønske om at styrke det internationale samfund, først og fremmest FN. Det bringer mig til at opfordre statsministeren til hurtigst muligt efter selvstyrelovens endelige vedtagelse at sørge for, at Grønland formelt bliver optaget i FN's system som et selvstændigt folk i henhold til folkeretten. Det er en sag, der skal finde sted i selve FN's øverste regi, på regeringsplan og gerne sammen med det nye udenrigsansvarlige medlem af det kommende grønlandske landsstyre.

Statsministerens helt store tema er, hvordan Danmark skal komme bedst gennem den nuværende økonomiske krise. Jeg forstår i den sammenhæng begrebet Danmark som hele rigsfællesskabet. Vore økonomier er i dag så integrerede, at de heller ikke kan skilles ad i den foreliggende situation. De banksikringspakker, som indtil nu er sat i værk, gælder da heldigvis også for de grønlandske banker. Jeg håber, at fremtidige indgreb ligeledes kan have en positiv afsmittning på vores økonomiske udfoldelsesmuligheder.

Ligesom Danmark nu skal tage finanskrisen som en udfordring, forholder Grønland sig også til dette globale fænomen, for også vi i Grønland mærker nu krisen. Det gør, at vi må grave dybere ned i de ressourcer, vi allerede har, og være innovative på en ansvarlig måde. En af formerne for dette er, at vi udvider brugen af vandkraft og anden alternativ forureningsfri energi så meget som muligt.

Men samtidig er det klart, at hvis vi skal udvikle vores økonomiske muligheder til fremtidige erhvervsmæssige realiteter, er vi simpelt hen nødt til at skaffe rum til et øget CO₂-udslip i en overgangsperiode. Det gælder specielt de nye muligheder, som er den positive side af de ellers negative klimaændringer, der rammer os hårdere end snart sagt alle andre. Olie- og gasudvinning, mineralindustri, brug af nye fiskearter,